



Arrest

nr. 189 162 van 29 juni 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 27 augustus 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 1 juli 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt en van de beslissing van 1 juli 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 mei 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 20 januari 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2 Op 1 juli 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij de in punt 1.1 vermelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt. Dit is de eerste bestreden

beslissing, die op 29 juli 2013 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 20.01.2009 (en de aanvullingen van 9.11.2009, 28.09.2012 en 29.06.2013) werd ingediend door :

*P(...), I(...)
nationaliteit: Angola
geboren te (...) op (...)
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werden door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructies niet meer van toepassing.

Betrokkene legde een arbeidscontract voor bij (...). In een door ons verzonden schrijven aan betrokkene d.d. 15.09.2010, stond uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies gaf tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Uit een schrijven van het Vlaams gewest d.d. 31.05.2013 blijkt echter dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd werd. Bijgevolg kan dit niet als een grond voor regularisatie aanvaard worden.

De aangehaalde elementen, met name dat hij sinds januari 2007 in België verblijft, geïntegreerd is, de Franse taal machtig is, Nederlandse taallessen en een cursus maatschappelijke oriëntatie heeft gevolgd, werkbereid is en een arbeidscontract voorlegt, een vrienden- en kennissenkring zou hebben uitgebouwd, zijn niet voldoende om een verblijfsregularisatie toe te staan. Het is normaal dat betrokkene – in afwachting van zijn asielprocedure- zijn tijd in België zo goed mogelijk trachtte te benutten. Bovendien betekende hij reeds op 7.03.2008 een bevel om het grondgebied te verlaten. Het feit dat hij dit niet opgevolgd heeft en zich intussen verder heeft geïntegreerd, is te wijten aan de eigen houding en gebeurde in illegaal verblijf, waardoor dit geen grond kan vormen voor regularisatie.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene vroeg op 04.01.2007 asiel in België aan. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 07.01.2008 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het indienen van onderhavig regularisatieverzoek kan geen soort “hoger beroep” vormen tegen de afwijzing van de asielaanvraag, nadat de betrokkene reeds alle geëigende beroepsmogelijkheden heeft uitgeput.

Betrokkene betekende op 7.03.2008 een bevel om het grondgebied te verlaten, doch verkoos daaraan geen gevolg te geven en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de asielprocedure – namelijk iets meer dan 1 jaar – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000).

Betrokkene haalt aan dat zijn procedure bij de Raad van State nog hangende is, doch hierbij dient opgemerkt te worden dat het voorgelegde stuk betreffende het beroep bij de Raad van State niet op naam van betrokkene staat. De beroepsprocedure ingesteld op 7.02.2008 bij de Raad van State werd reeds afgesloten op 15.02.2008.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene zich steeds goed gedragen heeft en nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde of veiligheid, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie.

Wat betreft de verwijzing naar de slechte, onveilige omstandigheden in Angola; dit kan niet aanzien worden als een grond tot regularisatie daar deze verwijzing gaat over de algemene toestand in Angola en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn. Ook het negatief reisadvies van de Belgische autoriteiten waarnaar betrokkene refereert, kan niet weerhouden worden als een grond tot regularisatie. Zo'n advies is niet van toepassing op betrokkene, die de Angolese nationaliteit heeft. Bovendien is dit een algemeen advies, dat niet toegepast wordt op de eigen situatie van betrokkene.

Betrokkene haalt in zijn verzoekschrift 9bis aan dat hij niets of niemand meer heeft in zijn land van herkomst, doch hierbij dient opgemerkt te worden dat hij op het typeformulier -dat hij bij zijn verzoekschrift voegde- heeft aangeduid dat zijn vrouw en kinderen nog in Angola verblijven. De bewering dat betrokkene niets of niemand meer heeft, kan aldus niet aanvaard worden als grond tot regularisatie."

1.3 Op 1 juli 2013 neemt de gemachtigde ten aanzien van de verzoekende partij eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, die op 29 juli 2013 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

"Bevel om het grondgebied te verlaten

In uitvoering van de beslissing van V(...) K(...), attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

P(...), I(...) geboren te (...)op (...), nationaliteit Angola

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

[[2°hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: betrokkene werd niet erkend als vluchteling en werd geen subsidiaire bescherming toegekend (beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming genomen op 7.01.2008 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen)."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij.

3. Over de ontvankelijkheid

De Raad stelt vast dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet slechts beroepen voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Gedr.St. Kamer*, 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend.

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en wettig zijn (*cf. RvS 4 augustus 2005*, nr. 148 037). Het belang dient eveneens actueel te zijn en dus voorhanden moet zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep als op het tijdstip dat de Raad uitspraak dient te doen (zie o.a. *RvS 31 maart 1994*, nr. 46.816).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Een verzoekende partij die haar belang bij het door haar ingestelde annulatieberoep bij de Raad wil bewaren, moet een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor haar proces tonen. Wanneer haar belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, moet zij daarover standpunt innemen en het actuele karakter van haar belang aantonen (*cf. RvS 18 december 2012*, nr. 222.810).

Met betrekking tot de tweede bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten van 1 juli 2013, dient erop gewezen te worden dat uit de stukken waarover de Raad beschikt blijkt dat op 2 januari 2016 ten aanzien van de verzoekende partij een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) werd genomen. Het door de verzoekende partij tegen voormelde beslissing ingestelde beroep werd bij arrest nr. 188 419 van de Raad van 15 juni 2017 verworpen, zodat het bevel om het grondgebied te verlaten van 2 januari 2016 definitief en uitvoerbaar is. Aangezien de verzoekende partij bij een eventuele vernietiging van de tweede bestreden beslissing nog steeds valt onder de gelding van het bevel om het grondgebied te verlaten van 2 januari 2016, kan de eventuele vernietiging van de tweede bestreden beslissing aan de verzoekende partij geen nuttig effect sorteren, zodat het beroep niet ontvankelijk is bij gebrek aan het rechtens vereiste belang.

Wat er ook van zij, de Raad wijst er tevens op dat de verzoekende partij bovendien geen middel aanvoert ten aanzien van de tweede bestreden beslissing, doch zich slechts beroept op het algemeen juridisch principe dat de bijzaak de hoofdzaak volgt. Uit het onderzoek van het beroep ten aanzien van de eerste bestreden beslissing zal echter blijken dat het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing dient te worden verworpen, zodat het betoog van de verzoekende partij met betrekking tot de tweede bestreden beslissing ook niet langer dienstig is.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1 In een enig middel voert de verzoekende partij ten aanzien van de eerste bestreden beslissing de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, en van de "*de beginselen van behoorlijk bestuur*", waarbij ze specifiek verwijst naar "*de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991*", het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. Ze meent tevens dat er sprake is van een schending van het gelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de materiële motiveringsplicht.

Zij zet in haar verzoekschrift met betrekking tot de eerste bestreden beslissing het volgende uiteen:

"Dienst vreemdelingenzaken meent dat de regularisatieaanvraag van verzoeker d.d. 20.01.2009 op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet ongegrond is.

Redenen:

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art bis van de wet van 15.12.1980. Hierbij dient echter opgemerkt te worden dat deze vernietigd werden door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011) Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkene legt een arbeidscontract voor bij (...) in een door ons verzonden schrijve aan betrokkene dd 15.09.2010, stond uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies gaf tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Uit een schrijven van het Vlaams Gewest dd. 31.05.2013 blijkt echter dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart geweigerd werd. Bijgevolg kan dit niet als een grond voor regularisatie aanvaard worden.

De aangehaalde elementen, met name dat hij sinds januari 2007 in België verblijft, geïntegreerd is, de Franse taal machtig is, Nederlandse taallessen en een cursus maatschappelijke oriëntatie heeft gevolgd, werkbereid is en een arbeidscontract voorlegt, een vrienden- en kennissenkring zou hebben uitgebouwd, zijn niet voldoende om een verblijfsregularisatie toe te staan. Het is normaal dat betrokkene- in afwachting van zijn asielprocedure- zijn tijd in België zo goed mogelijk tracht te benutten. Bovendien betekende hij reeds op 07.03.2008 een bevel om het grondgebied te verlaten.

Het feit dat hij dit niet opgevolgd heeft en zich ondertussen verder heeft geïntegreerd, is te wijten aan de eigen houding en gebeurde in illegaal verblijf waardoor dit geen grond kan vormen voor regularisatie.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene vroeg op 04.01.'2007 asiel in België aan Deze asielaanvraag werd afgesloten op 07.01.2008 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het indienen van onderhavig regularisatieverzoek kan geen soort "hoger beroep" vormen tegen de afwijzing van de asielaanvraag, nadat de betrokkene reeds alle geëigende beroepsmogelijkheden heeft uitgeput.

Betrokkene betekende op 07.03.008 een bevel om het grondgebied te verlaten, doch verkoos daaraan geen gevolg te geven en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de asielprocedure-namelijk iets meer dan 1 jaar- was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene haalt aan dat zijn procedure bij de Raad van State nog hangende is, doch hierbij dient opgemerkt te worden dat het voorgelegde stuk betreffende het beroep bij de Raad van State, niet op naam van betrokkene staat. De beroepsprocedure ingesteld op 07.02.2008 bij de Raad van State werd reeds afgesloten op 15.02.2008.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene zich steeds goed gedragen heeft en nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde of veiligheid dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Wat de vermeende schending van art 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het voornoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie.

Wat betreft de verwijzing naar de slechte, onveilige omstandigheden in Angola; dit kan niet aanzien worden als een grond tot regularisatie daar deze verwijzing gaat over de algemene toestand in Angola en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn. Ook het negatief reisadvies van de Belgische autoriteiten waarnaar betrokkene refereert, kan niet weerhouden worden als een grond tot regularisatie. Zo 'n advies is niet van toepassing op betrokkene, die de Angolese

nationaliteit heeft. Bovendien is dit algemeen advies, dat niet toegepast wordt op de eigen situatie van betrokkene.

Betrokkene haalt in zijn verzoekschrift aan dat hij niets of niemand meer heeft in zijn land van herkomst, doch hierbij dient opgemerkt te worden dat hij op het typeformulier- dat hij bij zijn verzoekschrift voegde) heeft aangeduid dat zijn vrouw en kinderen nog in Angola verblijven. De bewering dat betrokkene niets of niemand meer heeft, kan aldus niet aanvaard worden als grond tot regularisatie.

Verzoeker begrijpt niet waarom DVZ tot deze conclusie komt, en wenst te reageren op 4e volgende beweringen:

- 1. Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art bis van de wet van 15.12.1980. Hierbij dient echter opgemerkt te worden dat deze vernietigd werden door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011) Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.*

Verzoeker heeft een regularisatieaanvraag ingediend op 20.01.2009 naar aanleiding van de instructie d.d. 19.07.2009 die door de Raad van State op 09.12.2009 vernietigd werd.

Hoewel de instructie vernietigd werd door de Raad van State, zou de minister, thans de staatssecretaris, in haar discretionaire bevoegdheid de instructie blijven toepassen.

Het volgende werd ook gepubliceerd op de website van Kruispunt - Migratie in samenspraak met DVZ en kabinet van staatssecretaris De Block:

Sinds november 2011 heeft de Dienst Vreemdelingenzaken de motiveringen gewijzigd van negatieve beslissingen over een regularisatie-aanvraag (artikel 9bis Vreemdelingenwet). In negatieve beslissingen staat voortaan dat de criteria van de instructie van 19/7/2009 niet meer van toepassing zijn, aangezien deze instructie vernietigd werd door de Raad van State (RvSt arrest 198.769 van 9/12/2009, en RvSt arrest nr. 215.571 van 5/10/2011X_ Nochtans bevestigen zowel kabinet De Block als directie van DVZ nu dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd tot wanneer een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt.

Volgens het arrest van de Raad van State van 5/10/2011 mogen de DVZ en de staatssecretaris geen bindende voorwaarden (in de zin van dwingend toe te passen regels) toevoegen aan artikel 9bis Vw. De DVZ en de staatssecretaris hebben ten gronde een discretionaire bevoegdheid om regularisatie toe te staan of te weigeren: zij moeten hun appreciatiemogelijkheid behouden.

Zij kunnen dus nog altijd regularisaties toestaan volgens eisen criteria. Zowel kabinet De Block als directie van DVZ lieten recent aan het Kruispunt M-I weten dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Dat blijkt ook uit de positieve beslissingen die nog genomen worden. Wie voldoet aan de criteria van 19/7/2009 mag blijven vertrouwen dat deze worden toegepast, tot wanneer de regering eventueel een ander beleid zou meedelen: dat volgt uit het vertrouwensbeginsel en het behoorlijk bestuur.

Maar ook aanvragen die niet aan de criteria van de instructie voldoen, moeten op hun waarde beoordeeld en gemotiveerd worden. De criteria van de instructie zijn op zichzelf geen voldoende reden om een aanvraag af te wijzen. Dat verklaart de gewijzigde motiveringen van negatieve beslissingen.

Hieruit volgt dus dat het redelijkheidsbeginsel geschonden is!

"Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van haar beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld"

Er werd op alle mogelijke manieren zowel media als officiële berichtgeving duidelijk gemaakt dat de instructie zou blijven gelden, in dit dossier wordt op geen enkele wijze rekening gehouden met de instructie.

In arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 vernietigt de Raad van State de regularisatieinstructie van 19 juli 2009.2

Er is tot op heden geen enkele mededeling van DVZ of de Staatssecretaris geweest waarin bevestigd wordt dat de criteria niet meer mogen aangehaald worden. Integendeel, zolang er geen nieuwe richtlijn is mogen ze aangehaald worden.

Bovendien betekent dit dat alle vreemdelingen die een aanvraag in toepassing van artikel 9 bis, zich baserend op de instructie d.d. 19.07.2009, hebben ingediend en een verblijfskaart hebben bekomen, zijnde beperkte duur op basis van hun arbeidsmarkt zijnde onbeperkte duur op basis van hun ononderbroken verblijf van meer dan 5 jaar, dat ze allemaal een nieuwe beslissing moeten krijgen waarin DVZ meedeelt dat zij een verkeerde beslissing hebben genomen. Dat de beslissingen in het verleden gebaseerd waren op een instructie die vernietigd was en dat ze toch geen recht hebben op verblijf!

Via de media werd de instructie op alle mogelijke manieren bekend gemaakt. Dat DVZ op verschillende manieren dit zelf publiek heeft gemaakt. Dit betekent dat de instructie niet meer een interne beleidslijn was maar ook een instructie voor de vreemdelingen zelf waarop zij zich konden baseren.

In 2010 vroegen vroegen 36.848 mensen regularisatie aan.

De minister van Binnenlandse Zaken keurde in 2010 15.426 regularisatiedossiers goed. Alles samen gaat het om 24.199 personen. Het gaat om verschillende types regularisatie:

- op medische gronden*
- lange asielprocedures*
- humanitaire redenen ' . :*
- de illegaal verblijvende ouders van een Belgisch kinderen*

Dit betekent dus dat voor 2010 alleen al de 15.426 regularisatiedossiers opnieuw moeten bekeken worden.

Dat op de website van binnenlandse zaken het volgende werd gepubliceerd : Aanvragen Om Machtiging Tot Verblijf Voor Humanitaire Redenen Statistische Gegevens— Dienstjaar 2011

Dat wij kunnen vaststellen dat er nooit eerder zoveel geregulariseerde personen waren dan in' 2009 en 2010!

Dat van de 24 199 mensen die op basis van 2.8A en 2.8B een aanvraag indienden 15.426 werkelijk ook geregulariseerd werden!

Dit is duidelijk een schending van het gelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel!

De aanvragen die ingediend werden tussen 15.09.2009 en 15.12.2009 en onmiddellijk behandeld, werden op basis van de instructies ontvankelijk en gegrond verklaard.

Bovendien neemt DVZ nóg altijd beslissingen waarin nog steeds verwezen wordt naar de instructie en de mogelijkheid wordt gegeven om een arbeidskaart B aan te vragen. Wij kunnen tientallen voorbeelden voorleggen waarin dit het geval is.

Dat dan ook het gelijkheidsbeginsel dient gerespecteerd te worden en de bestreden beslissing dan ook een schending is van het gelijkheidsbeginsel!

Schending van het gelijkheidsbeginsel is slechts denkbaar, zo stelt de Raad van State uitdrukkelijk, wanneer de overheid optreedt ter uitoefening van een discretionaire bevoegdheid. In een arrest van 13 juli 1990 werd dit als volgt uitgelegd: "dat zulk een schending immers hierin bestaat dat de overheid ter zake beslissingsrecht heeft, zonder een deugdelijke reden te doen gelden aan de ene burger geeft of oplegt, wat ze de andere burger niet geeft of oplegt "4

In casu hoewel de instructie reeds in december 2009 vernietigd werd, bleef DVZ dat toepassen en zelfs op basis hiervan verblijfsmachtigingen toekennen.

Dat wij uit het voorgaande kunnen afleiden dat de richtlijn op 11 december 2009 werd bekendgemaakt door toenmalige staatssecretaris bevoegd voor asiel en migratie M. Wathélet en deze nog steeds gelden daar er geen andere instructie en/of richtlijn bekendgemaakt werd.

In een memorie verwijst verwerende partij zelf naar een arrest van uw Raad met de volgende opmerking:

"Door binnen het kader van haar discretionaire bevoegdheid alle elementen die vooropgesteld waren in de vernietigde instructie te hernemen als waren het nieuwe criteria voor een beoordeling ten gronde van de regularisatieaanvraag, kan de verwerende partij geen willekeur worden verweten."

Doch, in deze beslissing faalt men er zelfs in om de aanvraag van verzoeker aan de instructie te toetsen... Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Des te meer daar verwerende partij de situatie van verzoeker reeds aan de instructie getoetst heeft! Dient verwerende partij er niet op gewezen te worden het gelijkheidsbeginsel te respecteren?!

Indien men, desondanks het vorige, deze instructies niet wenst toe te passen en zo het gelijkheidsbeginsel schendt, dient het verblijf van cliënten sowieso geregulariseerd te worden op basis van de daarvoor geldende instructies die niet vernietigd werden.

Dat de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt!

In december 2004 heeft de federale overheid haar regularisatiebeleid voor langdurige asielzoekers vernieuwd. Op 26.03.2009 gaf minister Turtelboom een instructie aan DYZ die deze criteria handhaafde.

Uit deze instructie blijkt dat betrokkene in aanmerking komt voor regularisatie van zijn verblijf indien hij:

- een erkenning als vluchteling hebben gevraagd en*
- de verantwoordelijke asielinstanties na meer dan 4 jaar geen uitvoerbare beslissing hebben betekend (Hier is het belangrijk om op te merken dat zowel de lopende als de afgewezen asielprocedures in aanmerking komen)*

Uit het administratief dossier blijkt zeer duidelijk dat verzoeker volledig aan deze voorwaarden voldoet, bijgevolg dient hij geregulariseerd te worden!

DVZ nam op 01.07.2013 een negatieve beslissing m.b.t. de aanvraag van verzoeker, meer dan vier jaar na zijn aanvraag.

Dat verzoeker ondertussen meer dan vier jaar en half in de procedure zit!!

Dat er sprake is van machtsoverschrijding door DVZ! Het is niet omdat zij van mening zijn dat zij geen rekening dienen te houden met de instructies dd 19.07.2009, dat zij ook de voorgaande, nog geldende wetgeving, naast zich neer mogen leggen!

Dat dit helemaal onbegrijpelijk is daar verwerende partij de vorige aanvraag van verzoeker wel aan de instructies heeft getoetst. DVZ dient het rechtszekerheidsbeginsel te respecteren!

Waarom is de instructie in de ene vraag wel van toepassing en in de andere niet?!

2. Betrokkene legt een arbeidscontract voor bij (...) in een door ons verzonden schrijve aan betrokkene dd 15.09.2010, stond uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies gaf tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Uit een schrijven van het Vlaams Gewest dd. 31.05.2013 blijkt echter dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart geweigerd werd. Bijgevolg kan dit niet als een grond voor regularisatie aanvaard worden.

Dat uit deze stelling de Kafkaïaanse werking van DVZ nogmaals duidelijk blijkt.

Bij het aanvragen van de arbeidskaart is er van alles misgelopen waardoor verzoeker geen arbeidskaart meer kan bekomen.

Op 15.09.2010 berichtte verwerende partij de raadsman van verzoeker over het feit dat de duurzame verankering duidelijk blijkt en dat hij in het bezit zou gesteld worden van een verblijfstitel, (zie stuk 6)

Verzoeker ging ervan uit dat zijn werkgever de nodige stappen zou ondernemen om de arbeidskaart aan te vragen.

Aangezien het resultaat van zijn arbeidskaart uitbleef, heeft verzoeker een nieuwe regularisatieaanvraag ingediend om duidelijkheid te bekomen.

Dat verzoeker van mening is dat hij de nodige stappen ondernomen heeft en dat hij van mening is dat hij niet gestraft mag worden van de acties van zijn vorige werkgever!

Verzoeker kan geen geldige arbeidskaart bekomen zonder verblijfstitel en geen verblijfstitel zonder geldige arbeidskaart. Dat verzoeker niet gestraft mag worden door de werking van de autoriteiten. Door omstandigheden buiten zijn wens om, slaagde verzoeker er niet in een arbeidskaart te bekomen.

Verzoeker wachtte reeds jaren op een beslissing terzake en meende dat de eerste wetgever het nodige gedaan had.

Dat verzoeker steeds van goede wil geweest is en steeds gehandeld heeft als een goede huisvader.

Dat dit niet de schuld is van verzoeker en hem bij gevolg niet verweten mag worden!

3. De aangehaalde elementen, met name dat hij sinds januari 2007 in België verblijft, geïntegreerd is, de Franse taal machtig is, Nederlandse taallessen en een cursus maatschappelijke oriëntatie heeft gevolgd, werkbereid is en een arbeidscontract voorlegt, een vrienden- en kennissenkring zou hebben uitgebouwd, zijn niet voldoende om een verblijfsregularisatie toe te staan. Het is normaal dat betrokkene- in afwachting van zijn asielprocédure- zijn tijd in België zo goed mogelijk tracht te benutten. Bovendien betekende hij reeds op 07.03.2008 een bevel om het grondgebied te verlaten. Het feit dat hij dit niet opgevolgd heeft en zich ondertussen verder heeft geïntegreerd, is te wijten aan de eigen houding en gebeurde in illegaal verblijf, waardoor dit geen grond kan vormen voor regularisatie.

Verzoeker kan op geen enkele manier uit het voorgaande afleiden waarom zijn langdurig verblijf en zijn integratie niet kunnen leiden tot regularisatie.

Door middel van deze zin kan DVZ alle aanvragen weigeren. Een aanvraag 9bis is nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen !!

Dit werd eveneens bevestigd in het arrest nr 80 255 van 26 april 2012 van uw Raad.

"... De verwerende partij blijft namelijk in gebreke te verduidelijken waarom zij "redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen ", te meer dat zij zeifin de eerste bestreden beslissing onmiddellijk hierop poneert dat "integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf (...) een reden (kunnen) 'zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen".

Zij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatie bevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging...

Dit is ... geen afdoende draagkrachtige motivering"

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de formele motiveringsplicht geschonden is. De verwerende partij moet motiveren waarom de integratie geen reden tot regularisatie kan vormen.

Het feit dat de aanvraag intussen ontvankelijk verklaard wordt en hem de mogelijkheid gegeven wordt om zijn verblijf te regulariseren, bewijst reeds dat verwerende partij zijn integratie wel degelijk reëel acht.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht.

Bovendien blijkt duidelijk uit de beslissing dat de lokale verankering van verzoeker niet betwist wordt. Integendeel zelfs, DVZ bevestigt dat de integratie en lokale verankering gestaafd werden met verschillende stukken. •

DVZ dient rekening te houden met alle elementen in het dossier en deze afdoende te motiveren!

Dvz motiveert dat de integratie en langdurig verblijf van verzoeker louter het gevolg is van zijn eigen houding en men er dus geen rekening mee kan houden terwijl men pas nadat de procedure reeds 4 jaar lopende is een beslissing neemt.

Gedurende meer dan drie jaar wijst alles erop dat verzoeker een verblijfstitel zal bekomen. Dat de acties van verwerende partij het vertrouwensbeginsel schaden!

Bovendien werd de integratie van verzoeker reeds erkend in de brief van DVZ dd 15.09.2010. Dat de duurzame verankering van verzoeker reeds vaststaat!

Dat verzoeker er steeds alles aan gedaan heeft om legaal verblijf te bemachtigen. Verzoeker kan niet terugkeren naar zijn land van herkomst!

Hij heeft ook via zijn werkgever het gevraagde gevolg aan DVZ gegeven, of dit werd hem toch meegedeeld.

Indien verwerende partij van mening is dat zij hier geen rekening mee dienen te houden, dienen zij te motiveren WAAROM niet! Louter stellen dat hier geen rekening mee gehouden moet worden, omdat de integratie voortgekomen is uit illegaal verblijf, volstaat niet!

De integratie van verzoeker is uiteraard het gevolg van zijn houding, van zijn inspanningen en zijn goede wil.

Wat beoogt men hier eigenlijk mee?! Het lijkt of verwerende partij slechts rekening wenst te houden met integratie, indien ze voortkomt ondanks de eigen houding van verzoeker. Dit kan toch niet de bedoeling zijn?!

4. Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene vroeg op 04.01.2007 asiel in België aan Deze asielaanvraag werd afgesloten op 07.01.2008 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het indienen van onderhavig regularisatieverzoek kan geen soort "hoger beroep" vormen tegen de afwijzing van de asielaanvraag, nadat de betrokkene reeds alle geëigende beroepsmogelijkheden heeft uitgeput.

Betrokkene betekende op 07.03.008 een bevel om het grondgebied te verlaten, doch verkoos daaraan geen gevolg te geven en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de asielprocedure-namelijk iets meer dan 1 jaar- was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000)

Dat verzoeker er steeds alles aan gedaan heeft om legaal verblijf te bemachtigen. Verzoeker kan niet terugkeren naar zijn land van herkomst!

Indien verzoeker terug dient te keren naar zijn land van herkomst zal art 3 van het EVRM geschonden worden. Dit blijkt ook duidelijk uit de nieuwe documenten die verzoeker voegt en waaruit duidelijk blijkt dat bij een eventuele terugkeer zijn leven in gevaar zou zijn.

Dat deze stelling door DVZ getuigt van een gebrekkig onderzoek naar het dossier van verzoeker!

In eerste instantie wenst verzoeker op te merken dat hij gekozen heeft voor illegaal verblijf in België omwille van het feit dat zijn veiligheid er gegarandeerd kan worden maar evenzeer om zijn rechten te vrijwaren.

Verzoeker had een arbeidskaart B aangevraagd en heeft zijn procedure afgewacht. Dat hij steeds van goede wil is geweest en de procedure volgens de geldende regelgeving gevolgd heeft!

Bovendien kan verzoeker op geen enkele manier uit het voorgaande afleiden waarom zijn langdurig verblijf en zijn integratie niet kunnen leiden tot regularisatie, de opmerking dat dit zou zijn omwille van zijn eigen houding is absoluut absurd!

Verzoeker heeft slechts in 2013 een antwoord mogen ontvangen m.b.t. de aanvraag van zijn arbeidskaart... Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

DVZ dient minstens te motiveren waarom zijn integratie en langdurig verblijf geen reden kunnen vormen tot regularisatie.

Door middel van deze zin kan DVZ alle aanvragen weigeren. Een aanvraag 9bis is nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen !!

Verwerende partij dient immers rekening te houden met ALLE elementen in het dossier van verzoeker, waaronder zijn langdurig verblijf, het feit dat verzoeker geen strafbare feiten heeft gepleegd, zijn integratie, ...

Dit werd eveneens bevestigd in het arrest nr 80 255 van 26 april 2012 van uw raad.

"... De verwerende partij blijft namelijk in gebreke te verduidelijken waarom zij "redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen te meer dat zij zeifin de eerste bestreden beslissing onmiddellijk hierop poneert dat "integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf (...) een reden (kunnen) zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen".

Zij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatie bevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging...

Dit is ... geen afdoende draagkrachtige motivering"

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de formele motiveringsplicht geschonden is. De verwerende partij moet motiveren waarom de integratie geen grond kan vormen tot regularisatie.

Dat dit alles een schending is van de motiveringsplicht.

Dat DVZ hiermee nogmaals de motiveringsplicht schendt. Waarom kan een langdurig verblijf en al deze tekenen van integratie geen reden zijn om betrokkenen een verblijf toe te kennen?

Het is op zijn minst frappant te noemen dat verwerende partij in een cassatieberoep aanhaalt dat integratie kan plaatsvinden tijdens legaal verblijf, maar er nu weigert rekening mee te houden omdat de integratie van verzoeker is voortgekomen uit illegaal verblijf.

Het Cassatieberoep vermeldt het volgende: "Integratie kan plaatsvinden tijdens legaal verblijf. Iemand die bijvoorbeeld overdreven lang heeft moeten wachten op een beslissing in zijn asielprocedure kan daarom aanspraak maken op een regularisatie van zijn verblijf. Ook iemand die na een asielprocedure bepaalde andere procedures had die in hun geheel te lang duren, komt in aanmerking voor regularisatie."

DVZ dient het rechtszekerheidsbeginsel te respecteren!

5. Wat de vermeende schending van art 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het voornoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie.

Verzoeker bevindt zich eveneens in buitengewone omstandigheden daar een terugkeer naar Angola een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen".

Wanneer verzoeker zou moeten terugkeren zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden.

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf. (Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).

Het staat niet ter discussie dat de huidige situatie te Angola nog steeds zeer precair is voor de burgers die er wonen en dat hij nog steeds vreest voor een terugkeer. Verzoeker woont immers op het platteland, waar zijn veiligheid niet gegarandeerd kan worden!

Het is onverantwoord om in dergelijke omstandigheden burgers terug te sturen en hen bloot te stellen aan dergelijke gevaarlijke situaties.

Verzoeker is uit zijn land van herkomst gevlucht omwille van problemen. Indien hij terugkeert naar zijn land van herkomst zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden.

Voor cliënt die de Angolese nationaliteit heeft is het onmogelijk om terug te keren naar zijn land van herkomst.

Immers hij is uit het land gevlucht uit vrees voor zijn leven en is er al geruime tijd niet meer geweest. Hier is hij veilig!

Hoe kan hij geacht worden terug een leven op te bouwen in Angola, als hij daar al jaren niet meer geweest is??

Hij heeft schrik dat hij slachtoffer zal zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst of ernstige bedreiging van zijn leven of persoon riskeren als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Dat hij dan ook onder de bescherming valt van art 3 EVRM. Verzoeker begrijpt niet waarom dit niet beschouwd kan worden als een grond tot regularisatie.

Dat hij onmogelijk kan terugkeren om aan DVZ te bewijzen wat de gevolgen zouden kunnen zijn, dat men hier dus altijd spreekt van een hypothetische situatie.

Dat hij dan ook onder de bescherming valt van art 3 EVRM. Verzoeker begrijpt niet waarom dit niet beschouwd kan worden als een grond tot regularisatie.

Dat verzoeker wel degelijk nieuwe elementen naar voren brengt om de huidige situatie in Angola te verduidelijken, dat DVZ op zijn minst de situatie in zijn land van herkomst dient te onderzoeken.

Men dient op het moment van de beslissing uiteraard rekening te houden met de actuele situatie in het land van herkomst. Het is onaanvaardbaar dat verwerende partij verwijst naar een onderzoek van een zestal jaar geleden!

DVZ schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoeker al dan niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

DVZ merkt op dat verzoeker het gevaar voor de schending van art 3 van het EVRM dient te bewijzen. Verzoeker wenst op te merken dat uit de vele recente media wel degelijk blijkt dat de situatie in Angola nog steeds levensgevaarlijk is.

Verzoeker is al verscheidene jaren niet meer in zijn land van herkomst geweest.

Er wordt gesteld dat betrokkene geen gegronde vrees voor gevaar van schending van art 3 EVRM kan voorleggen.

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen".

6. Wat betreft de verwijzing naar de slechte, onveilige omstandigheden in Angola; dit kan niet aanzien worden als een grond tot regularisatie daar deze verwijzing gaat over de algemene toestand in Angola en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn. Ook het negatief reisadvies van de Belgische autoriteiten waarnaar betrokkene refereert, kan niet weerhouden worden als een grond tot regularisatie. Zo'n advies is niet van toepassing op betrokkene, die de Angolese nationaliteit heeft. Bovendien is dit algemeen advies, dat niet toegepast wordt op de eigen situatie van betrokkene.

"Verzoeker heeft schrik dat hij slachtoffer zal zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst of ernstige bedreiging van zijn leven of persoon riskeren als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bovendien kan verzoeker dit niet toepassen op zijn persoonlijke situatie, hij kan immers niet terugkeren naar zijn land van herkomst! Hij is Angola ontvlucht uit schrik voor zijn leven!

Dat hij onmogelijk kan terugkeren om aan DVZ te bewijzen wat de gevolgen zouden kunnen zijn, dat men hier dus altijd spreekt van een hypothetische situatie.

Gelieve in de bijlage enkele documenten terug te willen vinden die bevestigen dat het leven van verzoeker wel degelijk in gevaar is, indien hij dient terug te keren.

Dat hij dan ook onder de bescherming valt van art 3 EVRM. Verzoeker begrijpt niet waarom dit niet beschouwd kan worden als een grond tot regularisatie.

Dat verzoeker wel degelijk nieuwe elementen naar voren brengt om de huidige situatie in Angola te verduidelijken, dat DVZ op zijn minst de situatie in zijn land van herkomst dient te onderzoeken.

DVZ schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoeker al dan niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

Er wordt gesteld dat betrokkene geen gegronde vrees voor gevaar van schending van art 3EVRM kan voorleggen.

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen".

Bovendien kan verzoeker niet in concreto aantonen dat zijn leven in gevaar is mocht hij terugkeren naar zijn land van herkomst!

Verzoeker is al meer dan zes jaar niet meer in zijn land van herkomst geweest!

Dat hij onmogelijk kan terugkeren om aan DVZ te bewijzen wat de gevolgen zouden kunnen zijn, dat men hier dus altijd spreekt van een hypothetische situatie.

Dat hij dan ook onder de bescherming-valt van art 3 EVRM. Verzoeker begrijpt niet waarom dit niet beschouwd kan worden als grond tot regularisatie.

Bovendien brengt verzoeker wel degelijk nieuwe elementen naar voren om de huidige situatie in Angola te verduidelijken, dat DVZ op zijn minst de situatie in zijn land van herkomst dient te onderzoeken.

DVZ schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoeker al dan niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

7. Betrokkene haalt in zijn verzoekschrift aan dat hij niets of niemand meer heeft in zijn land van herkomst, doch hierbij dient opgemerkt te worden dat hij op het typeformulier- dat hij bij zijn verzoekschrift voegde) heeft aangeduid dat zijn vrouw en kinderen nog in Angola verblijven. De

bewering dat betrokkene niets of niemand meer heeft, kan aldus niet aanvaard worden als grond tot regularisatie.

Verzoeker wenst op te merken dat hij inderdaad een meerderheid van zijn leven in Angola heeft doorgebracht. Doch, sinds 2007 verblijft hij op Belgisch grondgebied.-

Dat alhoewel verzoeker een meerderheid van zijn leven heeft doorgebracht in Angola, men een afwezigheid van 6 jaar niet mag vergeten.

Verzoeker is al 6 jaar niet meer in Angola geweest. Dat er van hen niet verwacht kan worden dat hij na een afwezigheid van 6 jaar zich tot familie en/of vrienden kan richten voor financiële steun en een veilig onderkomen.

Verzoeker had in het verleden geen veilig onderkomen en dit veilig onderkomen kan tot op heden niet gegarandeerd worden!

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de motiveringsplicht.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat de beslissing van DVZ dan ook onterecht genomen werd en zij de materiële motiveringsplicht flagrant schendt.

Bijgevolg,

Dat verzoeker van mening is dat hij voldoende heeft aangetoond dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden en gronden tot regularisatie, en dat hij van mening is dat zijn regularisatieaanvraag gegrond verklaard diende te worden.

Immers, artikel 9 bis van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

Art. 9bis. <W 2006-09-15/72, art. 4, 041; Inwerkingtreding : 01-06-2007> § 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard;

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst.

§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden ongegrond verklaard

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asieldiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure; 3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.

Dat verzoeker van mening is, dat hij volledig aan deze voorwaarden voldoet en bijgevolg een regularisatieaanvraag op basis van art 9bis indiende.

Dat hij geregulariseerd dient te worden op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

Dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden (zie voorgaande) en reden tot regularisatie.

Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden en zij zich duidelijk vergissen in dit dossier en een en ander over het hoofd hebben gezien.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel.

Hoewel de instructie vernietigd werd door de Raad van State, zou de minister, thans de staatssecretaris, in haar discretionaire bevoegdheid de instructie blijven toepassen.

Bovendien is het voor verzoeker niet duidelijk WAAROM DVZ hier geen rekening, mee houdt in haar beslissing. Indien DVZ van mening is dat deze criteria niet van toepassing zijn op verzoeker, dienen zij op zijn minst te motiveren waarom niet aangezien zij nog steeds over de discretionaire bevoegdheid beschikken om deze toe te passen.

Gezien men immers zo het gelijkheidsbeginsel schendt daar men tot op heden en op basis van deze instructie die men omwille van zijn discretionaire bevoegdheid toepast, positieve beslissingen blijft nemen.

We kunnen immers menige voorbeelden voorleggen van situaties waarin DVZ tot op heden nog beslissingen neemt, naar aanleiding en op basis van de "zogezegd vernietigde" instructie.

Gelieve in bijlage (zie stuk3), alvast één concreet voorbeeld terug te vinden van zo'n beslissing.

Clïënt kreeg een beslissing van DVZ die enkel en alleen kan voortvloeien uit de instructie van 19.07.2009. Zoals blijkt uit bijgevoegd stuk, werd deze beslissing genomen op basis van de criteria zoals gesteld in punt 2.8B van de instructie.

Verzoeker begrijpt niet waarom deze instructie wel van toepassing is op het ene dossier, en dan weer niet in het andere.

Clïënt voldoet perfect aan de voorwaarden zoals ze gesteld zijn in punt 2.8B van de instructie.

DVZ ontkent dit niet, meer nog, ze haalt ze zelfs aan in de beslissing!

Dat dit een flagrante schending uitmaakt van het gelijkheidsbeginsel!

Dat dan ook het gelijkheidsbeginsel dient gerespecteerd te worden en de bestreden beslissing dan ook een schending is van het gelijkheidsbeginsel!

Des te frappanter in dit dossier is het gebruik van twee maten. In de vorige aanvraag van verzoeker passen ze de instructies wel toe en in deze beslissing zoekt men drogredenen om ze niet toe te moeten passen!

Dat dit wel degelijk een schending uitmaakt van het gelijkheidsbeginsel!

Verzoeker voldoet ook aan de voorwaarden zoals ze gesteld zijn in de instructie d.d. 19.07.2009, met name ook aan prangende humanitaire situatie.

Hij voldoet volledig aan punt B.2. en met name "personen die zich in een zodanige persoonlijke of familiale situatie bevinden dat hun enige redding de regularisatie van hun verblijf is."

Verzoeker verblijft al meer dan 6 jaar in België! Dat hij dan ook onmogelijk kan terugkeren naar zijn land van herkomst, hij heeft hier immers een leven in veiligheid!

Dat DVZ bij het nemen van zijn beslissing hier geen rekening mee heeft gehouden !

Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden.

Dat verzoeker helemaal niet inziet waarom men geen rekening heeft gehouden met ALLE elementen die verzoeker aanhaalt in zijn verzoekschrift.

Dat verzoeker dan ook meent dat zijn aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.

Dat verzoeker dan ook vraagt huidige beslissing te willen schorsen en vernietigen omwille van het feit dat deze een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht."

4.1.2 Met betrekking tot de aangevoerde schending van de formele motiveringsverplichting wordt erop gewezen dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 – net als artikel 62 van de vreemdelingenwet - de administratieve overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

De Raad stelt vast dat de motieven van de eerste bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen, zodat de verzoekende partij niet kan voorhouden dat de juridische en feitelijke overwegingen die aan de eerste bestreden beslissing ten grondslag liggen, niet in deze beslissing zouden opgenomen zijn.

Met betrekking tot de ingeroepen schending van het redelijkheidsbeginsel dient erop gewezen te worden dat dit beginsel slechts geschonden is wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van een bepaalde keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (cf. RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (cf. RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel, dient erop gewezen te worden dat er pas sprake kan zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien de verzoekende partij met feitelijke en concrete gegevens kan aantonen dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld (cf. RvS 5 maart 2004, nr.128 878; RvS 5 januari 2007, nr. 166 369) en dat hier geen redelijke verantwoording voor bestaat.

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn, zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (cf. RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als één van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (cf. RvS 25 februari 2009, nr. 190.792; RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij

een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (cf. RvS 23 december 2008, nr. 189.168; RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (cf. RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechte aanspraakbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De voormelde aangevoerde schendingen worden onderzocht in het licht van de bepalingen waarop de eerste bestreden beslissing steunt, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Voormeld artikel 9bis luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. De toepassing van artikel 9bis houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de gemachtigde over een ruime appreciatiebevoegdheid;

Uit een eenvoudige lezing van de motieven in de bestreden beslissing blijkt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond is verklaard. Hieruit blijkt duidelijk dat gemachtigde een onderzoek ten gronde heeft gevoerd over de aanvraag van de verzoekende partij, wat impliceert dat de aanvraag ontvankelijk is en de gemachtigde aanneemt dat het voor de verzoekende partij buitengewoon moeilijk is om haar aanvraag bij een diplomatieke of consulaire post in het buitenland in te dienen.

De Raad benadrukt dat de gemachtigde bij de beoordeling van de elementen ‘ten gronde’ van de aanvraag, met name of de verzoekende partij in aanmerking komt om gemachtigd te worden voor een verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt en aldus een ruime beoordelingsmarge. Deze discretionaire beoordelingsbevoegdheid heeft de redelijkheid tot grens (cf. RvS 16 juni 2004, nr. 132.494).

In een eerste onderdeel van het enig middel beroept de verzoekende partij zich op de instructies van 19 juli 2009, waarvan de verzoekende partij zelf aangeeft dat deze op 9 december 2009 door de Raad van State vernietigd werden. De verzoekende partij meent echter dat de betrokken instructie in het kader van de discretionaire bevoegdheid van de gemachtigde toegepast moet blijven worden en dat uit zowel media als officiële berichtgeving blijkt dat de instructie zou blijven gelden.

De Raad stelt vast dat het betoog van de verzoekende partij tot doel heeft een toepassing van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te verkrijgen. In de eerste plaats dient erop gewezen te worden dat in de eerste bestreden beslissing de gemachtigde uitdrukkelijk aangeeft dat de voormelde instructie werd vernietigd door de Raad van State en dat bijgevolg de criteria van deze instructies niet meer van toepassing is. Zodoende kan de verzoekende partij niet dienstig voorhouden dat niet duidelijk is waarom geen rekening wordt gehouden met de instructie en dat op zijn minst gemotiveerd diende te worden waarom deze criteria niet van toepassing zijn. De Raad wijst er op dat deze beoordeling in overeenstemming is met de rechtspraak van Raad van State, die oordeelde dat men een voorwaarde aan de wet toevoegt, indien de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel wordt toegepast. In dat geval beschikt de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer - wat dus net in strijd is met de discretionaire bevoegdheid waarover de staatssecretaris beschikt, en waar ook de verzoekende partij zelf op wijst (cf. RvS 1 december 2011, nr. 216.651; RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571). De verwijzing van de verzoekende partij naar de website van Kruispunt-Migratie en publieke verklaringen van de staatssecretaris en de Dienst Vreemdelingenzaken dat de instructie nog steeds geldt voor zij die hieraan voldoen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat de instructie omwille van het vernietigingsarrest van de Raad van State (cf. RvS 9 december 2009, nr. 198.769) met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer is verdwenen en derhalve niet langer - noch in negatieve, noch in positieve zin - kan worden toegepast. Zodoende heeft de verzoekende partij ook geenszins belang bij haar betoog dat zij wel degelijk voldoet aan de voorwaarden zoals ze gesteld zijn in de instructie van 19 juli 2009.

In zoverre de verzoekende partij het gelijkheidsbeginsel geschonden acht, dient erop te worden gewezen dat geen beroep kan worden gedaan op het gelijkheidsbeginsel om een onwettige toestand te verantwoorden of te bestendigen. Het is aldus niet relevant dat, zoals de verzoekende partij beweert, andere vreemdelingen werden geregulariseerd met verwijzing naar de vernietigde instructie (cf. RvS 3 april 2002, nr. 105.380).

Specifiek wat het rechtszekerheidsbeginsel betreft, wordt nog opgemerkt dat – daargelaten de vraag of er een administratieve praktijk bestond derwijze dat de verzoekende partij ervan mocht uitgaan dat zij verder in België mocht verblijven – deze praktijk hoe dan ook *contra legem* zou geweest zijn. Het rechtszekerheidsbeginsel brengt niet mee dat vertrouwen dat zou zijn gewekt door een administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een zekere tijd niet de hand aan de wet te houden.

De Raad benadrukt in dit verband nog dat de gemachtigde rekening moet houden met de juridische situatie zoals die bestaat op het ogenblik dat zij de beslissing neemt zodat de verzoekende partij niet dienstig kan voorhouden dat de eerste bestreden beslissing onduidelijk is daar haar eerdere aanvraag wel aan de instructies werd getoetst.

Waar de verzoekende partij stelt dat er tevens sprake is van machtsoverschrijding en stelt dat de gemachtigde de geldende wetgeving niet naast zich neer mag leggen, wijst de Raad erop dat van machtsoverschrijding slechts sprake is wanneer de bestuursoverheid zich de bevoegdheid aanmatigt die de wet aan een ander overheidsorgaan heeft opgedragen. De vage beschouwingen die de verzoekende partij naar voor brengt, tonen niet aan dat er sprake zou zijn van machtsoverschrijding. De gemachtigde heeft immers haar bevoegdheid, *in casu* zoals omschreven in (artikel 9*bis* van) de vreemdelingenwet, niet overschreden.

In een tweede onderdeel gaat de verzoekende partij in op de motivering van de eerste bestreden beslissing aangaande het voorgelegde arbeidscontract.

De gemachtigde geeft in dit verband in de eerste bestreden beslissing aan dat het arbeidscontract niet als een grond voor regularisatie kan aanvaard worden daar de aanvraag van de verzoekende partij voor het bekomen van een arbeidskaart B op 31 mei 2013 werd geweigerd. De gemachtigde stelt dat in een schrijven van 15 september 2010 aan betrokkene uitdrukkelijk vermeld stond dat de Dienst

Vreemdelingenzaken instructies gaf tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B.

Waar de verzoekende partij erop wijst dat de verwerende partij haar raadsman op 15 september 2010 berichtte over het feit dat de duurzame verankering duidelijk blijkt en dat zij in het bezit zou gesteld worden van een verblijfstitel, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij er volledig aan voorbijgaat dat in deze brief van 15 september 2010 uitdrukkelijk wordt aangegeven dat de instructies aan het gemeentebestuur tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister slechts worden gegeven *“onder voorbehoud van de voorlegging van een door uw bevoegde gewestelijke overheid afgeleverde arbeidskaart B”*, zoals ook de gemachtigde in de eerste bestreden beslissing heeft aangegeven.

Door slechts te beweren dat er *“van alles misgelopen”* is waardoor zij geen arbeidskaart meer kan bekomen, dat zij ervan uitging dat haar werkgever de nodige stappen zou ondernemen om de arbeidskaart aan te vragen, en dat zij steeds van goede wil is geweest en het niet haar schuld is, doet de verzoekende partij geen afbreuk aan bovenstaande motieven en toont zij geenszins de onredelijkheid ervan aan.

De verzoekende partij betoogt in een derde onderdeel dat zij op geen enkele manier kan afleiden waarom haar langdurig verblijf en integratie niet kunnen leiden tot regularisatie. Ze stelt dat diende gemotiveerd te worden waarom de integratie geen reden tot regularisatie kan vormen en dat uit de beslissing lijkt dat haar lokale verankering niet wordt betwist

De Raad stelt vast dat in de eerste bestreden beslissing de gemachtigde in dit verband heeft geoordeeld dat de aangehaalde elementen (met name dat de verzoekende partij sinds januari 2007 in België verblijft, geïntegreerd is, de Franse taal machtig is, Nederlandse taallessen en een cursus maatschappelijke oriëntatie heeft gevolgd, werkbereid is en een arbeidscontract voorlegt, een vrienden- en kennissenkring zou hebben uitgebouwd) niet voldoende zijn om een verblijfsregularisatie toe te staan. De gemachtigde geeft aan dat het normaal is dat betrokkene - in afwachting van zijn asielprocedure - zijn tijd in België zo goed mogelijk trachtte te benutten. De gemachtigde wijst er bovendien op dat betrokkene reeds op 7 maart 2008 een bevel om het grondgebied te verlaten, werd betekend en dat het feit dat betrokkene dit niet opgevolgd heeft en zich intussen verder heeft geïntegreerd, te wijten is aan de eigen houding en gebeurde in illegaal verblijf, waardoor dit geen grond kan vormen voor regularisatie. De verzoekende partij betwist geenszins dat haar reeds op 7 maart 2008 een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend. In de eerste bestreden beslissing wordt tevens aangegeven dat betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. De gemachtigde stelt dat de asielaanvraag van 4 januari 2007 werd afgesloten op 7 januari 2008 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en dat het indienen van onderhavig regularisatieverzoek geen soort "hoger beroep" kan vormen tegen de afwijzing van de asielaanvraag, nadat de betrokkene reeds alle geëigende beroepsmogelijkheden heeft uitgeput. De gemachtigde benadrukt dat de verzoekende partij reeds op 7 maart 2008 een bevel om het grondgebied te verlaten, werd betekend doch verkoos daaraan geen gevolg te geven en sindsdien illegaal in België verblijft. In de eerste bestreden beslissing wordt tevens geoordeeld dat de duur van de asielprocedure-namelijk iets meer dan 1 jaar- ook niet van die aard was dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden en dat het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, aan betrokkene *ipso facto* geen recht op verblijf geeft.

Gelet op bovenstaande motieven, kan de verzoekende partij niet dienstig voorhouden als zou geenszins gemotiveerd zijn waarom de integratie geen reden tot regularisatie kan vormen.

In zoverre de verzoekende partij verwijst naar arrest nr. 80 255 van de Raad van 26 april 2012, kan het volstaan op te merken dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben en zij bovendien nalaat aan te geven op welke manier deze een situatie betreft die vergelijkbaar is met de hare. Zoals hoger aangegeven, blijkt immers dat *in casu* wel degelijk omstandig werd gemotiveerd waarom de aangehaalde elementen aangaande de integratie geen reden tot regularisatie kunnen vormen.

Waar de verzoekende partij stelt dat pas na vier jaar een beslissing werd genomen en dat gedurende meer dan drie jaar alles erop wijst dat zij en verblijfstitel zou bekomen, stelt de Raad vooreerst vast dat door de vreemdelingenwet geen termijn wordt voorzien waarbinnen de aanvragen op grond van artikel

9bis van de vreemdelingenwet behandeld moeten worden. Evenmin bestaat er in hoofde van de overheid een verplichting om te motiveren waarom zij zoveel tijd nodig heeft gehad om tot een beslissing te komen. De Raad wijst erop dat een eventuele overschrijding van de redelijke termijn niet tot gevolg kan hebben dat de aanvraag om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden moet worden ingewilligd. De verzoekende partij kan dan ook niet gevolgd worden in haar betoog dat alles erop wees dat zij een verblijfstitel zou bekomen. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet voorziet immers geen sanctie bij een eventuele overschrijding van de redelijke termijn. De eventuele schending van de redelijke termijn als beginsel van behoorlijk bestuur kan overigens hoe dan ook niet tot gevolg hebben dat er enig recht op verblijf zou ontstaan in hoofde van verzoeker (cf. RvS 18 februari 2008, nr. 179.757). De verzoekende partij kan geen voordeel halen uit dit onderdeel van het middel, zodat zij er geen belang bij heeft.

Waar de verzoekende partij betoogt dat de lokale verankering niet werd betwist, dat de integratie werd erkend in de brief van 15 september 2010 en in zoverre zij hierdoor meent dat alles erop wees dat zij een verblijfstitel zou bekomen, benadrukt de Raad dat in de brief van 15 september 2010, die zich ook in het administratief dossier bevindt, uitdrukkelijk werd aangegeven dat de instructies aan het gemeentebestuur tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister slechts werden gegeven *“onder voorbehoud van de voorlegging van een door uw bevoegde gewestelijke overheid afgeleverde arbeidskaart B”*. Bovendien dient herhaald te worden dat de gemachtigde bij de beoordeling van de elementen ‘ten gronde’ van de aanvraag over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt zodat het gegeven dat de integratie op zich niet werd betwist geenszins automatisch tot gevolg heeft dat hierdoor een verblijfstitel zal worden afgegeven. In de eerste bestreden beslissing wordt er in dit verband uitdrukkelijk aangegeven dat de integratie die, ook al wordt ze op zich niet betwist en dus in aanmerking kan komen, te wijten is aan de eigen houding van betrokkene die het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar werd betekend op 7 maart 2008 niet heeft opgevolgd en de integratie aldus gebeurde in illegaal verblijf, waardoor dit geen grond kan vormen voor regularisatie.

Waar de verzoekende partij onder het vierde onderdeel van haar enig middel nog betoogt dat zij een arbeidskaart B heeft aangevraagd, deze procedure heeft afgewacht doch slechts in 2013 hieromtrent een antwoord heeft mogen ontvangen, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij hiermee kritiek uit op de niet in het geding zijnde procedure tot aanvraag van een arbeidskaart en beslissing van de bevoegde gewestelijke overheid. Deze kritiek is dan ook niet pertinent naar aanleiding van voorliggend beroep, alwaar slechts de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en het bevel om het grondgebied te verlaten aan de orde is. De voormelde beslissing tot weigering van de arbeidskaart kon met de ter beschikking staande rechtsmiddelen aangevochten worden, hetgeen de verzoekende partij blijkens de stukken van het administratief dossier echter heeft nagelaten. Voormelde kritiek kan niet leiden tot de nietigheid van de huidige eerste bestreden beslissing.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat een administratieve praktijk bestond derwijze dat zij ervan mocht uitgaan dat zij verder in België mocht verblijven en een verblijfstitel zou bekomen.

In een vierde onderdeel, vijfde en zesde onderdeel van haar enig middel betoogt de verzoekende partij dat zij niet kan terugkeren naar haar land van herkomstland en dat een terugkeer naar Angola een schending van artikel 3 van het EVRM zou uitmaken.

Met betrekking tot de ingeroepen schending van artikel 3 van het EVRM, wijst de Raad op het volgende.

Voormeld artikel 3 luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”.

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 68).

Wat betreft het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 359 *in fine*).

Zo stelt het EHRM dat het in principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, *Auad/Bulgarije*, § 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (*cf.* EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 366), wat *in casu* het geval is nu de verzoekende partij zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken als de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd gehoord en zij tevens naar aanleiding van het door haar ingestelde beroep bij deze Raad tegen de weigeringsbeslissing van de Commissaris-generaal inzake haar asielaanvraag, gelet op de bevoegdheid van volheid van rechtsmacht, de gelegenheid had haar grieven uiteen te zetten.

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (*cf. mutatis mutandis*: EHRM 11 oktober 2011, *Auad/Bulgarije*, § 99, punt (f); EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah e.a./Verenigd Koninkrijk*, § 107 en EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas e.a./Zweden*, §§ 75-76). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388).

De Raad stelt in de eerste plaats vast dat zowel de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 11 juni 2007, als de Raad bij arrest met nummer 5453 op 7 januari 2008, de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus hebben geweigerd aan de verzoekende partij. Bijgevolg werd de persoonlijke vrees van de verzoekende partij getoetst aan de artikelen 48/4 en 48/3 van de vreemdelingenwet en werd er reeds geantwoord op de elementen in het kader van artikel 3 van het EVRM. Op 15 februari 2008 werd het cassatieberoep ingesteld tegen de beslissing van de Raad bovendien verworpen door de Raad van State bij arrest met nummer 2168.

De verzoekende partij betoogt thans dat de huidige situatie te Angola nog steeds zeer precair is en haar veiligheid niet gegarandeerd kan worden. Ze stelt haar herkomstland gevlucht te zijn uit vrees voor haar leven en er al geruime tijd niet meer is geweest. De verzoekende partij betoogt dat zij schrik heeft dat zij in Angola slachtoffer zal zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing of van ernstige bedreiging van haar leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Ze stelt dat zij wel degelijk nieuwe elementen naar voren brengt om de huidige situatie in Angola te verduidelijken en dat de gemachtigde op zijn minst de situatie in het land van herkomst dient te onderzoeken.

De Raad wijst er vooreerst op dat de eerste bestreden beslissing geen verwijderingsbeslissing betreft zodat de verzoekende partij de schending van artikel 3 van het EVRM niet dienstig kan aanvoeren ten aanzien van de eerste bestreden beslissing. Waar de verzoekende partij in haar aanvraag om machtiging tot verblijf van 20 januari 2009 evenwel artikel 3 van het EVRM en de onveilige omstandigheden in Angola aanvoerde onder de hoofding "*HUMANITAIRE GRONDEN*" stelt de Raad bovendien vast dat op deze elementen werd geantwoord in de eerste bestreden beslissing. De gemachtigde stelt in de eerste bestreden beslissing dat wat de vermeende schending van artikel 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing zal vinden. De gemachtigde stelt dat betrokkene hiervoor zijn beweringen dient te staven met een begin van bewijs terwijl *in casu* het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De gemachtigde oordeelt dat de algemene bewering niet wordt toegepast op de eigen situatie. Wat betreft de verwijzing naar de slechte, onveilige omstandigheden in Angola wordt in de eerste bestreden beslissing aangegeven dat dit niet kan aanzien worden als een grond tot regularisatie daar deze verwijzing gaat over de algemene toestand in Angola en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn. Ook het negatief reisadvies van de Belgische autoriteiten waarnaar betrokkene refereert, kan volgens de gemachtigde niet weerhouden worden als een grond tot regularisatie daar zo'n advies niet van toepassing is op betrokkene, die de Angolese nationaliteit heeft en dit bovendien een algemeen advies is, dat niet toegepast wordt op de eigen situatie van betrokkene.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij met haar betoog geen afbreuk doet aan het oordeel van de gemachtigde in de eerste bestreden beslissing dat de verzoekende partij, om de bescherming te kunnen genieten van voormeld artikel 3, haar beweringen dient te staven met een begin van bewijs, nu een loutere bewering niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op dit artikel, en dat de uiteenzetting in haar aanvraag, waaronder het betoog dat uit de vele recente media wel degelijk blijkt dat de situatie in Angola nog steeds levensgevaarlijk is, op dit punt niet verdergaat dan een algemene bewering die niet wordt toegepast op de eigen situatie. Waar de verzoekende partij opwerpt dat het voor haar onmogelijk is om terug te keren, dat zij schrik heeft om terug te keren en dat zij in een mensonterende en levensbedreigende situatie zal terechtkomen, merkt de Raad op dat zij deze beweringen niet staft aan de hand van concrete elementen waarvan zij (een begin van) bewijs aanbrengt. De verzoekende partij gaat tevens geenszins inhoudelijk in op de vaststelling in de eerste bestreden beslissing dat het in de aanvraag geciteerde reisadvies voor Angola algemeen van aard is en niet wordt toegepast op haar eigen situatie.

Waar de verzoekende partij nieuwe documenten aan haar verzoekschrift bijvoegt waaruit duidelijk zou blijken dat haar leven bij een terugkeer in gevaar zou zijn en betoogt dat ze wel degelijk nieuwe elementen naar voren brengt om de huidige situatie in Angola te verduidelijken, stelt de Raad vast dat deze stukken (met name een "*WORLD REPORT 2013*" inzake Angola en een reisadvies van 11 juli 2013) slechts voor het eerst in het kader van voorliggend beroep werden voorgelegd en aldus niet ter kennis werden gebracht aan de gemachtigde voor het nemen van de eerste bestreden beslissing. Bovendien dateert het reisadvies van na het nemen van de eerste bestreden beslissing. Zodoende kan het de gemachtigde niet verweten worden hiermee geen rekening te hebben gehouden bij het nemen van de eerste bestreden beslissing. Bijkomend wijst de Raad erop dat het niet aan hem als annulatierechter toekomt om de thans voorgelegde stukken in de plaats van het bestuur te beoordelen. De Raad merkt tevens op de voormelde nieuwe stukken algemene documenten betreffen en dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt waarom dit, evenals het gegeven dat "*uit de vele recente media*" zou blijken dat de situatie in Angola nog levensgevaarlijk is, een begin van bewijs zou vormen van concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten.

Ook door louter te stellen dat zij al verscheidene jaren niet meer in haar land van herkomst is geweest, brengt de verzoekende partij geen nieuwe, concrete gegevens aan die niet reeds voorlagen in het kader van de asielprocedure bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen of bij de

Raad en Raad van State en die een andere beoordeling rechtvaardigen. De verzoekende partij zet bovendien niet uiteen op welke wijze uit het gegeven dat zij niet meer in haar land van herkomst is geweest zonder meer zou kunnen worden afgeleid dat haar situatie zou neerkomen op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van voormeld artikel 3. Dergelijk vaag betoog zonder enige precisering van het gevaar, laat niet toe te besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat zo de verzoekende partij van oordeel is dat de situatie in haar land van herkomst gewijzigd is, zij over de mogelijkheid beschikt om een nieuwe asielaanvraag in te dienen.

Gelet op het voorgaande, wordt een schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk gemaakt.

In de mate dat de verzoekende partij in dit verband opwerpt dat de gemachtigde het zorgvuldigheidsbeginsel schendt door de actuele situatie in haar land van herkomst niet te onderzoeken, wijst de Raad erop dat de bewijslast in het kader van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet wel degelijk bij de aanvrager, *in casu* de verzoekende partij die in feite vraagt aan haar een voordeel te verlenen, zelf ligt: zij moet met alle mogelijke middelen aan het bestuur trachten aan te tonen dat zij in de toepassingsvoorwaarden valt van de bepalingen waarop zij zich wenst te steunen of beroepen bij een aanvraag. Het komt aldus aan de verzoekende partij toe om in de aanvraag om machtiging tot verblijf die elementen aan te voeren die volgens haar een grond voor verblijfsmachtiging kunnen uitmaken in het licht van artikel 3 van het EVRM. Indien zij nalaat te concretiseren op welke wijze zij bij terugkeer persoonlijk dreigt getroffen te worden door de situatie in haar land van herkomst en geen bewijzen voorlegt die haar beweringen staven, kan zij de gemachtigde niet verwijten de aangevoerde elementen niet te hebben aanvaard.

De verzoekende partij betoogt in een zevende onderdeel dat zij al zes jaar niet meer in Angola is geweest en dat van haar niet kan verwacht worden dat zij na een afwezigheid van zes jaar zich tot familie en/of vrienden kan richten voor een financiële steun en een veilig onderkomen. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij met dit betoog echter geenszins concreet ingaat op de motivering in de eerste bestreden beslissing dat zij op het typeformulier dat zij bij haar aanvraag voegde heeft aangeduid dat haar vrouw en kinderen nog in Angola verblijven. De verzoekende partij doet dan ook geen afbreuk aan de vaststelling van de gemachtigde dat de bewering dat betrokkene niets of niemand meer heeft, niet aanvaard kan worden als grond tot regularisatie.

Waar de verzoekende partij ten slotte meent dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden en dat haar regularisatieaanvraag gegrond diende verklaard te worden, wijst de Raad er vooreerst op dat de eerste bestreden beslissing wel degelijk ontvankelijk werd verklaard en dat de beoordeling in eerste bestreden beslissing de gegrondheid van de aanvraag betreft. Daar waar de verzoekende partij met haar kritiek en met haar betoog blijk geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, dient erop gewezen te worden dat het onderzoek van deze andere beoordeling de Raad uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort.

4.2 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

5. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is met betrekking tot de tweede bestreden beslissing onontvankelijk, en de verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juni tweeduizend zeventien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU